ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ WILLY VERSTER

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟ

(Μονόλογος γιά νέα κυρία)

Χ, εἶνε τρομερὸ αὐτὸ ποὺ ἔπαθα !... Τρομερό ! Γιὰ ἕνα ψέμμα, γιὰ ἕνα ἀσήμαντο ἀθῶο ψεμματάκι, νὰ χάσω ἕνα πιάνο, ἕνα μεγάλο πιάνο μὲ οὐρά !..

Μὰ γιατί, γιατί, Θεέ μου, νὰ ὑπάρχη αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια νὰ κρύβουν ἡ γυναῖκες τὴν ἡλικία τους ;

Αὐτὸ μὲ κατάστρεψε. Αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ χάσω τὸ πιάνο ! Ἐνῶ, ἂν δὲν ὑπῆρχε αὐτὴ ἡ ἀνόητη συνήθεια, δὲν θὰ ἤμουν τώρα λυπημένη καὶ θυμωμένη μὲ τὸν ἴδιο μου τὸν ἑαυτό, ἀλλὰ θὰ ἔπαιζα ἕνα ὡραῖο παθητικὸ κομμάτι στὸ πιάνο. Γιατί, πρέπει νὰ ξέρετε, εἶμαι καλὴ πιανίστρια. Μ' ἔχουν συγχαρεῖ ἀνεφνωρισμένοι πιανίστες γιὰ τὸ παίξιμό μου. Ἀλλά... Ἀλλά... δυστυχῶς δὲν μᾶς περισσεύουν χρήματα γιὰ νὰ πάρουμε δικό μας πιάνο.

Ὁ ἄντρας μου δὲν κερδίζει τόσα πολλά, κι' ἐγὼ δὲν εἶχα προῖκα. Παντρευτήκαμε ἀπὸ ἔρωτα. Σιγά—σιγὰ στολίσαμε ἀρκετὰ ὄμορφα τὸ σπιτάκι μας. Πιάνο ὅμως δὲν μᾶς εἶνε δυνατὸν νὰ πάρουμε. Αὐτὸ κοστίζει πολλά, πάρα πολλά. Τὸ ὄνειρό μου ὅμως εἶνε ν' ἀποκτήσω ἕνα πιάνο δικό μου, νὰ παίζω ὅση ὥρα θέλω καὶ νὰ στολίσω μ' αὐτὸ τὸ σαλόνι μου... Τί ὡραῖα θὰ εἶνε τὸ βράδυ, ἐγὼ νὰ παίζω κι' ὁ ἄντρας μου νὰ μ' ἀκούη !... Κι' ὅμως αὐτὴ τὴν εὐτυχία παρ' ὀλίγο νὰ τὴν ἀπολαύσω... Ναί, παρ' ὀλίγο... Ἂν ἡ γυναῖκες δὲν εἶχαν τὴν κακὴ συνήθεια νὰ κρύβουν τὰ χρόνια τους... Ἄχ, κυρίες μου, μὴ κρύβετε τὴν ἡλικία σας.

Μιλῶ αἰνιγματικά, ἔ ; Μὰ θὰ σᾶς πῶ τί μοῦ συνέβη... Θὰ σᾶς πῶ... πῶς ἔχασα τὸ πιάνο. Ἄχ, Θεέ μου, τί ἔκανα, τί ἔκανα ;....

Λοιπόν, μιὰ μέρα, ἐνῶ ἔλειπε ὁ ἄντρας μου, ἦρθε στὸ σπίτι ἕνας κύριος, μέσης ἡλικίας, ἀλλὰ τόσο κομψοντυμένος, τόσο ἀριστοκράτης... Φοροῦσε καὶ μονόκλ στὸ δεξὶ μάτι.

Μοῦ ἔδωσε τὴν κάρτα του καὶ εἶδα πὼς ἦταν ὁ βαρῶνος ντὲ Χ....

Ὁ βαρῶνος λοιπὸν αὐτὸς μοῦ πρότεινε ἂν θέλω ν' ἀγοράσω ἕνα λαχνὸ γιὰ κάποιο λαχεῖο. Μοῦ τὸ πρότεινε μὲ τόση εὐγένεια, μὲ τόσο τάκτ... Τὸ λαχεῖο αὐτὸ εἶχε ὀργανωθεῖ γιὰ κάποιο φιλανθρωπικὸ σκοπὸ κι' ὁ πρῶτος ἀριθμὸς θὰ κέρδιζε ἕνα πιάνο....

Φαντασθῆτε ! Ἕνα πιάνο ! Ὅ,τι δηλαδὴ ὀνειρευόμουν τόσον καιρό, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ τ' ἀποκτήσω... Πέστε μου, μποροῦσα νὰ πῶ «ὄχι» στὸν βαρῶνο ;

Κατὰ μιὰ παράδοξη σύμπτωση, ὁ εὐγενέστατος αὐτὸς κύριος, εἶχε ἀκόμα στὴ διάθεσί του τοὺς πέντε τελευταίους λαχνούς, ἀπὸ τὸ 20 ὡς τὸ 25.

Δὲν εἶχα λοιπὸν —ὅπως μοῦ εἶπε κι' ὁ βαρῶνος— παρὰ νὰ διαλέξω τὸν ἀριθμὸ ποὺ ἀνταποκρινόταν στὴν ἡλικία μου...

Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς ἔτσι ἔξαφνα κυριεύτηκα ἀπὸ ἕνα παράξενο αἴσθημα φιλαρεσκείας καὶ διάλεξα τὸ 22.

— Ὤ, εἶπε ὁ βαρῶνος, δὲν ἀμφέβαλλα, ὅτι θὰ εἶστε μόνο εἰκοσιδύο ἐτῶν...

Κι' ὅμως, εἶμαι εἰκοσιπέντε ἐτῶν !... Ἔπρεπε νὰ πάρω τὸ 25. Ἄχ, τί ἔκανα....

Πλήρωσα τὴν ἀξία τοῦ λαχνοῦ, τρία φλωρίνια, καὶ ὁ βαρῶνος ἔφυγε, ἀφοῦ μ' εὐχαρίστησε χίλιες φορὲς καὶ μοῦ ἔκανε ἕνα σωρὸ κομπλιμέντα.

Ὅταν ὁ ἄντρας μου ἐπέστρεψε ἀπ' τὸ γραφεῖο του, τοῦ διηγήθηκα τί ἔγινε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ νόμισα, ὅτι θὰ μὲ μαλλώση λίγο, ἀλλὰ μοῦ φέρθηκε, σὰν πάντα, τρυφερὰ κι' εὐγενικά.

— Βέβαια, μοῦ εἶπε, θὰ διάλεξες τὸν ἀριθμὸ 25. Λένε πὼς φέρνει γοῦρι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐτῶν μας.

Ἐγώ, μόλις ἄκουσα τὰ λόγια του αὐτά, κοκκίνησα καὶ γύρισα ἀλλοῦ τὸ πρόσωπό μου.

Κι' ἀπὸ τότε δὲν μιλούσαμε, παρὰ γιὰ τὸ πιάνο.

...Σωριάστηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ξέσπασα σὲ λυγμούς...

Ἂν ἡ τύχη μᾶς εὐνοοῦσε !... Τί χαρά, Θεέ μου !... Ἕνα πιάνο ποὺ ἄξιζε 1.200 φλωρίνια ! Δὲν ἦταν μικρὸ πρᾶγμα, ἂν τὸ κερδίζαμε. Τί ὡραῖα βράδια θὰ περνούσαμε !...

Τέλος, ἔφτασε ἡ ἡμέρα τῆς κληρώσεως τοῦ λαχείου. Μὲ τί ἀγωνία περμένναμε νὰ μάθουμε ποιός ἀριθμὸς κέρδισε !

Τὸ μεσημέρι ἦρθε ὁ ἄντρας μου καταχαρούμενος...

— Τὸ κερδίσαμε !... Τὸ κερδίσαμε τὸ πιάνο !.... φώναξε καὶ θέλησε νὰ μ' ἀγκαλιάση.

Ἐγὼ ὅμως, σπρώχνοντάς τον ἐλαφρά, τὸν ρώτησα :

— Ποιὸς ἀριθμὸς κέρδισε ;

— Μά, χρυσῆ μου ἀγάπη, μοῦ ἀπάντησε ὁ ἄντρας μου, βγῆκε πρῶτος ὁ δικός σου ἀριθμός. Ὁ ἀριθμὸς τῆς ἡλικίας σου. Τὸ 25 !....

Ἐγὼ τότε σωριάστηκα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα καὶ τέλος ξέσπασα σὲ λυγμούς.

— Ἄχ, Θεέ μου, ψιθύρισα, τιμωρήθηκα πολὺ σκληρά, πολὺ σκληρὰ γιὰ τὸ ψέμμα μου, γιὰ τὴ ματαιοδοξία μου.

Ὁ ἄντρας μου μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὲ χάιδεψε, σὰν ἕνα μικρὸ παιδί. Μὲ ρωτοῦσε τί ἔχω, τί ἔπαθα.

Δὲν καταλάβαινε τίποτε, ὁ δυστυχής. Περίμενε νὰ χαρῶ γιὰ τὴν εὐχάριστη εἴδηση καὶ ὄχι νὰ κλάψω. Κι' ἐγὼ τοῦ τὰ ἐξομολογήθηκα τότε ὅλα, κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

Ἐκεῖνος ἐξακολουθοῦσε νὰ μὲ χαϊδεύη καὶ νὰ μὲ φιλῆ, ἀλλὰ συγχρόνως τὸν ἄκουσα νὰ ψιθυρίζη :

— Ἄχ, αὐτὲς ἡ γυναῖκες, κι' ἡ πιὸ καλὴ κι' ἡ πιὸ ἔξυπνη κι' ἡ πιὸ τίμια ἀπ' αὐτές, δὲν εἶνε κατὰ βάθος παρὰ ἐπιπόλαιη καὶ φιλάρεσκη. Καὶ χωρὶς κανένα λόγο κάποτε, χωρὶς κανένα λόγο.

Ἐγὼ τότε ἄρχισα νὰ κλαίω πιὸ δυνατά, ἀλλὰ ὁ ἄντρας μου εἶπε :

— Σώπα, ἀγάπη μου. Μὲ τὸ νὰ εἶσαι κι' ἐσὺ μιὰ γυναῖκα, σὰν ὅλες, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι δὲν σὲ βρίσκω ἀξία τῆς ἀγάπης μου. Οὔτε μπορῶ νὰ πῶ, ὅτι ἂν ἔχεις μερικὰ μικρὰ ἐλαττωματάκια, λίγες γυναικεῖες ἀδυναμίες, δὲν ἔχεις καὶ μεγάλα προτερήματα....

Ἐγὼ ἔπαψα νὰ κλαίω κι' ἄφησα τὸν καλό μου σύντροφο νὰ πιῆ μὲ τὰ φιλιά του τὰ δάκρυά μου.

Αὐτὸ εἶνε τὸ πάθημά μου...

Ἄχ, γιατὶ νὰ ὑπάρχη αὐτὴ ἡ κακὴ συνήθεια νὰ κρύβουν τὰ χρόνια τους ἡ γυναῖκες ! Κακή, πολὺ κακὴ συνήθεια !... Καὶ παρασύρθηκα κι' ἐγὼ ἀπ' αὐτή !

Πάει τὸ πιάνο ! Πάει !... Τώρα, πότε θὰ μπορέσω ν' ἀποκτήσω πιάνο ; Καὶ τόσο καλό ; Καὶ μὲ οὐρά ; Ἄχ, Θεέ μου !... Τί ἔπαθα ! Με λυπᾶστε, βέβαια. Ἀλλά... Σᾶς παρακαλῶ, κάτι... Μὴν ἐπαναλάβετε σὲ κανέναν ἄλλον αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα.... Νὰ τὰ ξέρετε μόνο ἐσεῖς. Καὶ πρὸ πάντων, σᾶς παρακαλῶ, κρατῆστε το μυστικό, ὅτι εἶμαι 25 ἐτῶν. Ἀκοῦτε ; Ἂν σᾶς ρωτήση κανείς, πέστε του εἶμαι 22 μόνον ἐτῶν. Ἄλλωστε τόσο φαίνομαι, δὲν εἶν' ἔτσι ;.... Γιατὶ λοιπὸν νὰ λέω ὅτι εἶμαι περισσότερο ; Λοιπόν, σύμφωνοι... Δὲν θὰ μὲ προδώσετε...

Βασίζομαι στὴν ἐχεμύθειά σας. Εὐχαριστῶ....

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ μικρὸς Κάρλ κλαίει καὶ ὀδύρεται, ἐπειδή... βρῆκε ἕνα μάρκο στὸ δρόμο.

— Γιατὶ κλαῖς, Κάρλ ; τὸν ρωτάει κάποια γειτόνισσα, θέλοντας νὰ τὸν παρηγορήση. Ἔπρεπε νὰ χαλᾶς ἀπ' τὴ χαρά σου, ἐπειδὴ βρῆκες ἕνα μάρκο.

Κι' ὁ μικρὸς Κάρλ ἀποκρίνεται τότε, χωρὶς νὰ πάψη νὰ μιξοκλαίη :

— Νάξερες γιατὶ κλαίω !... Ἂν τὸ δώσω τὸ μάρκο τῆς μαμᾶς, ὁ μπαμπᾶς θὰ μὲ σπάση στὸ ξύλο. Ἂν τὸ δώσω τοῦ μπαμπᾶ, ἡ μαμὰ θὰ μοῦ μελανιάση τὰ μπράτσα στὶς τσιμπιές ! Κι' ἂν τὸ κρατήσω γιὰ τὸν ἑαυτό μου, θὰ μὲ δεῖρουν κι' οἱ δυὸ μαζί !...